

Daniels Bog – Nummer Seksogtredive

Nebukadnezars profetiske symbolik: En åbenbaring af Miller-bevægelsens historiske vejvisere og det beseglede syn ved floden Ulai

Jeff Pippenger
2023-12-31

Daniels første kapitel repræsenterer den første og den anden engels historie fra den 11. august 1840 indtil den 22. oktober 1844. Daniels fjerde kapitel behandler ligeledes den første og den anden engels historie fra 723 f.Kr. indtil den 22. oktober 1844. Det er naturligvis umuligt at se dette uden den sildige regns metodologi om »linje på linje«.

Nebukadnezar er i kapitel fire et meget sammensat profetisk symbol. Det er vigtigt at minde os selv om, hvad han repræsenterer, idet vi begynder at betragte afsegningen af synet om Ulai-floden i William Millers historie. Nebukadnezars anden drøm repræsenterede, ikke ulig William Millers anden drøm, de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som er den profetiske tråd, der væver hele Daniels Bog sammen. Da Daniel tydede Nebukadnezars drøm i kapitel fire, advarede han ham om en kommende dom, og derved foregreb han den første engels budskab, som trådte ind i historien ved „endetiden“ i 1798.

Da den dom, som Nebukadnezar var blevet advaret om skulle komme, indtraf, var dens indtræden et forbillede på den 22. oktober 1844, da den undersøgende dom begyndte. I kapitel fire blev både det advarselsbudskab, som Daniel gav, og den doms indtræden, der var knyttet til advarselsbudskabet, fremstillet ved ordet „time“. „Timen“ for Nebukadnezars dom repræsenterede „timen“ for Guds dom i den første engels budskab. Den var også et forbillede på „timen“ for søndagsloven, når Guds eksekutive dom begynder. Den del af Daniels bog, kapitel fire, som repræsenterer den første engels budskabs komme i 1798 og den tredje engels komme den 22. oktober 1844, hvilket symboliseres ved ordet „time“, gentages derefter og uddybes. Teknikken gentag og uddyb er en profetisk teknik, som forekommer gentagne gange i profetien, men især i Daniels bog.

Da Nebukadnezar nåede frem til dommens „time“, de „syv tider“, begyndte den dom, som var hans; og som nordens konge repræsenterede han da den dom, der blev bragt over Israels nordrige i 723 f.Kr. Han fik givet et dyrs hjerte, og et dyr er et rige i Bibelens profeti, og fra 723 f.Kr. og frem til 1798 repræsenterede han de to former for hedenskab, som så ofte er genstand for Daniels Bog.

I tolv hundrede og tres dage, som repræsenterede tolv hundrede og tres år, repræsenterede han den hedenske ødelæggende magt, og derpå repræsenterede han i yderligere tolv hundrede og tres dage, som symboliserede tolv hundrede og tres år, den pavelige ødelæggende magt. Begge de ødelæggende magters hjerte var det samme, for pavedømmet er ganske enkelt hedenskab iført den kristne bekendelses dragt.

Ved „dagens ende“, som er et symbol identificeret i Daniels bog, kapitel tolv, og som repræsenterer „endetiden“ i 1798, blev hans rige givet ham tilbage. Vidnesbyrdet i Daniel fire og

Profetiens Ånd identificerer, at da hans rige blev givet ham tilbage ved „dagens ende“, var han en omvendt mand. Han bliver da et profetisk symbol på fire betydningsfulde sandheder. Han bliver det profetiske bindeled mellem hedenskabet dragemagt, som han repræsenterede i den første halvdel af sine „syv tider“, og dyrets magt, som han repræsenterede i den sidste halvdel af sine „syv tider“. Som symbol på disse to magter, stående som et genoprettet rige i 1798, repræsenterer han derpå den tredje ødelæggende magt (den falske profet), som skulle herske i halvfjerds symbolske år, mens Tyrus' skøge var glemt. Som konge over Babylon repræsenterer Nebukadnezar det profetiske bindeled mellem de tre magter, som i de sidste dage skulle blive det moderne Babylon, og som derpå fører verden til Harmagedon.

Han repræsenterede også De Forenede Staters fødsel som jorddyret, der begyndte i 1798 som et lam, symboliseret ved hans omvendte erfaring. Han skulle samtidig repræsentere de to horn på jorddyret, hvilke som republikanisme og protestantisme repræsenterede De Forenede Staters styrke, hvilket var det, der gjorde det muligt for nationen at blive den mest begunstige i verden. Men ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år skulle disse to horn da blive fremstillet som frafalden republikanisme og frafalden protestantisme, idet begge horn blev opdelt i to klasser. Republikanismens horn skulle bestå af det Demokratiske parti, som åbenlyst tilsidesatte Forfatningens hellige principper, og det Republikanske parti, som bekendte sig til at være Forfatningens forsvarere og forkæmpere, men i virkeligheden fornægtede Forfatningens hellige principper, idet det valgte traditioner og skikke til at tilsidesætte principperne i dette hellige dokument.

De to partier blev forbilledliggjort ved saddukæerne og farisæerne på Kristi tid. Saddukæernes og farisæernes ånd ville også blive åbenbaret i den frafaldne protestantismes horn, idet den ene klasse opretholdt søndagsgudstjeneste og den anden sabbatgudstjeneste. Nebukadnezars omvendte tilstand ved „dagens ende“ i 1798 fremstiller på passende vis De Forenede Stater og begge horn på jorddyret. Alle tre symboler — jorddyret og dets to horn — var bestemt til at forvandles fra et lam til en drage.

Nebukadnezar repræsenterede ved afslutningen af sine »syv tider« det led, som identificerede hans bogstavelige rige, Babylon, som symbolet på det moderne Babylon i de sidste dage, hvilket består af dragen, dyret og den falske profet. Han repræsenterede også de tre profetiske magter, som fremstilles ved jorddyret med to horn, der i løbet af de halvfjerds symbolske år, hvor Tyrus' skøge er glemt, forvandles fra et lam til en drage. Det er dybt betydningsfuldt, at hans bogstavelige rige netop er det rige, som er et forbillede på det rige, der hersker i halvfjerds symbolske år.

Nebukadnezars symbolik i kapitel fire skal lægges hen over kapitel et. Når denne anvendelse foretages, sammenføjer den milepælene i den milleritiske historie og bekræfter flere sandheder i synet ved floden Ulai, som blev åbenbaret på den tid. Grundlaget og den centrale søjle i den milleritiske bevægelse var spørgsmålet og svaret i Daniels bog kapitel otte, vers tretten og fjorten. Spørgsmålet lød: „Hvor længe varer synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at nedtrædes?“

Af de hundreder, ja måske tusinder, af tilføjede ord i Bibelen er det kun det tilføjede ord „offer“, som inspirationen identificerer som noget, der ikke hører til i teksten. Når ordet med rette fjernes, fremgår det tydeligt, at „det daglige og overtrædelsen“ er to særskilte ødelæggende magter. Søster White angiver udtrykkeligt, at ordet „offer“ blev tilføjet af menneskelig visdom og ikke finder anvendelse på teksten, og i den samme passage fastslår hun også, at milleritterne havde ret i at identificere „det daglige“ som hedenskab. De grammatiske led i spørgsmålet i vers tretten blev omhyggeligt identificeret af Kristus gennem Søster Whites skrifter, og når de styres af teksterne og de tilføjede inspirerede anvisninger, er spørgsmålet: „Hvor længe skal synet gælde angående de to ødelæggende magter, hedenskab og pavedømme, som skulle nedtrampe både helligdommen og Guds folk?“

Derfor repræsenterer Nebukadnezar, når han er placeret ved „endetiden“ i 1798, en omvendt mand og repræsenterer derfor de „vise“, som ville forstå adventismens centrale søjle og grundvold. Hans omvendelse identificerer de „vise“, som forstår den „forøgede kundskab“, der blev afseglet op på det tidspunkt, men hans egen profetiske symbolik illustrerer direkte den historie, som er genstand for spørgsmålet: „Hvor længe skulle synet vare om paganismens og pavedømmets ødelæggende magt, som ville nedtrampe Guds folk (hæren) og Guds helligdom?“ Som et symbol på en „vis jomfru“, der forstår den „forøgede kundskab“, repræsenterer han William Miller, for Miller er symbolet på dem, der var „vise“ i den historie, som begyndte ved „endetiden“ i 1798.

Nebukadnezar er et symbol på pejlemærket for „endetiden“, og når dette lægges hen over kapitel et, repræsenterer han også den første engels ankomst på dette tidspunkt, fordi den „time“ i kapitel fire, hvor Daniel giver Nebukadnezar advarselsbudskabet, markerer, hvornår den første engel ankom, og det var 1798. Den „time“, da Nebukadnezars dom indtraf, repræsenterede den „time“, da begyndelsen på Guds undersøgende dom fandt sted den 22. oktober 1844. De pejlemærker, som frembringes ved symbolikken omkring Nebukadnezar i kapitel fire, er 723 f.Kr., 538, 1798 (endetiden) og den 22. oktober 1844.

Milleritternes histories vejmærker i Daniels bog, kapitel 1, begynder med Jojakim, som er et symbol på bemyndigelsen af det første budskab, der var ankommet ved „endetiden“ i 1798. Bemyndigelsen af det første budskab, fremstillet ved Jojakim, markerer den 11. august 1840. Erobringen af Jojakim indleder de halvfjerds år af Babylons herredømme, som ender med Kyros' dekret. Kapitel 1 i Daniels bog identificerer en tretrins prøveproces, fremstillet som en kostprøve, efterfulgt af en synlig prøve, som afsluttes med en lakmusprøve. Disse tre prøver repræsenterer den 11. august 1840, da den vældige engel, som ikke var mindre en person end Jesus Kristus, kom ned fra himlen med en lille bog, som Guds folk dengang skulle „æde“, ligesom Daniel og de tre værdige valgte at spise bælgfrugtkosten frem for Babylons kost.

Den anden prøve i denne proces repræsenterede åbenbarelsen af de protestantiske kirkers forkastelse af Millers budskab (den første engels budskab), hvor der da kunne ses en forskel mellem Miller-bevægelsen og de protestantiske kirker, som da begyndte deres profetiske rolle som frafaldent protestantisme. Skellet mellem disse to klasser var lige så tydeligt, som da Daniel og de tre unge mænds legemer så sundere og kraftigere ud, fordi de spiste den himmelske føde i stedet for den babyloniske kost. Dette skel blev markeret ved afslutningen af det bibelske år 1843 (19.

april 1844), da ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer indtraf.

Den tredje prøve, som var lakmusprøven, repræsenterede den 22. oktober 1844, da, efter tre år, den „time“ kom, hvor Nebukadnezar selv dømte og erklærede Daniel og de tre værdige „ti gange“ bedre end Babylons vise mænd. Når man lægger Daniels kapitel fire over kapitel ét, fremkommer milepælene i den milleritiske historie, begyndende med „endens tid“ i 1798; bemyndigelsen af den første engels budskab den 11. august 1840; den første skuffelse den 19. april 1844; og den store skuffelse den 22. oktober 1844.

Ud over at identificere de særlige vejmarkeringer i milleritternes historie illustrerer de to kapitler, når de sammenføjes »linje på linje«, den første engels budskab, identificerer de to ødelæggende magter, som er genstand for den grundlæggende lære om de to tusind tre hundrede dage, og også den tretrins prøveproces i Daniel tolv, som altid finder sted, når Daniels Bog bliver forseglingen taget af.

De identificerer også, at Nebukadnezar som symbolet på de vise i 1798, i forbindelse med hans anden drøm i kapitel fire, repræsenterer William Miller, hvis bevægelse skulle blive det sande protestantiske horn. William Millers værk, som repræsenterer adventismens grundlæggende sandheder, er fremstillet på Habakkuks to tavler, og Gud ledede fremstillingen af begge disse hellige tavler.

Der var flere profetiske sandheder, som Miller ikke så korrekt, fordi hans udsigtspunkt i den profetiske historie forhindrede ham i at erkende, at der er tre ødelæggende magter: ikke blot hedenskabet (dragen), pavedømmet (dyret), men også det frafaldne protestantisme (den falske profet). I Guds forsyn blev disse profetiske forståelser hos Miller, som var begrænset af hans udsigtspunkt i historien, ikke fremstillet på Habakkuks to hellige tavler.

Nebukadnezars anden drøm i Daniels bogs fjerde kapitel repræsenterer William Millers anden drøm. Begge drømme omhandler de „syv tider“, og Millers drøm identificerer forkastelsen af hans værk, som begyndte i 1863 og tiltager indtil Midnatsråbet. Begge drømme ender med et rige, der genoprettes efter en periode med adspredelse. Af denne grund vil vi betragte Millers anden drøm, før vi går direkte til synet ved Ulai-floden, som blev forseglat i 1798.

„Jeg drømte, at Gud ved en usynlig hånd sendte mig et kunstfærdigt forarbejdet skrin, omtrent ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, fremstillet af ibenholt og perler, kunstfærdigt indlagt. Til skrinet var der fæstet en nøgle. Jeg tog straks nøglen og åbnede skrinet, og til min undren og overraskelse fandt jeg det fyldt med alle slags og størrelser af juveler, diamanter, kostbare stene samt guld- og sølvmønter af enhver dimension og værdi, smukt ordnet hver på sin plads i skrinet; og således ordnet genspejlede de et lys og en herlighed, som kun kunne måle sig med solen.

„Jeg tænkte, at det ikke var min pligt alene at nyde dette vidunderlige syn, skønt mit hjerte frydede sig over dets indholds glans, skønhed og værdi. Derfor anbragte jeg den på et bord midt i mit værelse og lod kundgøre, at alle, som havde lyst, kunne komme og se det herligste og mest strålende syn, noget menneske nogen sinde har set i dette liv.

„Folk begyndte at komme ind, først kun få i tal, men efterhånden voksede de til en skare. Når de først så ned i skrinet, undrede de sig og råbte af glæde. Men da tilskuerne blev flere, begyndte alle at forstyrre juvelerne, tage dem op af skrinet og sprede dem ud over bordet. Jeg begyndte at tænke, at ejeren igen ville kræve skrinet og juvelerne af min hånd; og dersom jeg tillod dem at blive spredt, ville jeg aldrig mere kunne lægge dem på deres pladser i skrinet, som de før havde været; og jeg følte, at jeg aldrig ville være i stand til at stå til regnskab, for det ville være overvældende. Da begyndte jeg at bønfalde folk om ikke at røre ved dem eller tage dem op af skrinet; men jo mere jeg bad, desto mere spredte de dem; og nu syntes de at sprede dem over hele værelset, på gulvet og på hvert eneste møbel i værelset.”

Jeg så dernæst, at de blandt de ægte juveler og mønter, som de havde spredt, havde udstrøet en utallig mængde falske juveler og forfalskede mønter. Jeg blev dybt opbragt over deres nedrige handlemåde og utaknemmelighed og irettesatte og bebrejdede dem derfor; men jo mere jeg irettesatte dem, desto mere spredte de de falske juveler og de forfalskede mønter blandt de ægte.

"Da blev jeg forbitret i min legemlige sjæl og begyndte at bruge legemlig magt for at skubbe dem ud af rummet; men medens jeg skubbede én ud, kom tre andre ind og bragte snavs og spåner og sand og al slags affald ind, indtil de dækkede hver eneste af de ægte juveler, diamanter og mønter, så alle blev skjult for øjet. De rev også mit skrin i stykker og spredte det blandt affaldet. Jeg tænkte, at intet menneske ænsede min sorg eller min vrede. Jeg blev aldeles modløs og nedslået og satte mig ned og græd.

„Mens jeg således græd og sørgede over mit store tab og mit ansvar, kom jeg Gud i hu og bad inderligt om, at Han ville sende mig hjælp. Straks blev døren åbnet, og en mand trådte ind i værelset, hvorpå alle folkene forlod det; og idet han havde en støvekost i hånden, åbnede han vinduerne og begyndte at feje støv og skarn ud af værelset.

„Jeg råbte til ham, at han skulle afholde sig, for der var nogle kostbare juveler spredt blandt murbrokkerne.”

Han sagde til mig, at jeg ikke skulle „frygte ikke“, for han ville „tage sig af dem“.

„Da han så fejede støv og affald, falske juveler og forfalskede mønter sammen, løftede det hele sig og fór ud ad vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I virvaret lukkede jeg et øjeblik mine øjne; da jeg åbnede dem, var alt affaldet borte. De kostbare juveler, diamanterne, guld- og sølv mønterne, lå spredt i overflod over hele rummet.

”Derefter satte han på bordet et skrin, langt større og smukkere end det forrige, og samlede juvelerne, diamanterne og mønterne op i håndfulde og kastede dem ned i skrinet, indtil der ikke var én eneste tilbage, skønt nogle af diamanterne ikke var større end spidsen af en nål.

Han kaldte mig derpå til at »komme og se«.

„Jeg så ned i skrinet, men mine øjne blev blændet af synet. De skinnede med ti gange deres tidligere herlighed. Jeg tænkte, at de var blevet slebet i sandet af fødderne på de ugudelige personer, som havde spredt dem og trampet dem ned i støvet. De lå ordnet i smuk orden i skrinet, hver på sin plads, uden noget synligt tegn på den mands anstrengelser, som havde

kastet dem ind. Jeg råbte af selve glæde, og dette råb vækkede mig.“ Early Writings, 81–83.

Vi vil behandle Millers drøm i den næste artikel.

Det følgende er en indledning til William Millers anden drøm, skrevet af James White, da han offentliggjorde Millers drøm i Advent Herald.

„Følgende drøm blev offentliggjort i Advent Herald for mere end to år siden. Jeg så da, at den tydeligt afmærkede vor tidligere erfaring i forbindelse med det andet advent, og at Gud gav drømmen til gavn for den spredte hjord.

„Blandt tegnene på den nære tilnærmelse af Herrens store og frygtelige dag har Gud anbragt drømme. Se Joel 2:28–31; Apostlenes Gerninger 2:17–20. Drømme kan komme på tre måder; for det første: ‘gennem den megen møjje.’ Se Prædikerens 5:3. For det andet kan de, som er under Satans urene ånd og bedrag, have drømme gennem hans indflydelse. Se Femte Mosebog 8:1–5; Jeremias 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakarias 10:2; Judas 8. Og for det tredje har Gud altid undervist, og underviser stadig, sit folk mere eller mindre ved drømme, som kommer gennem englenes og Helligåndens virke. De, som står i sandhedens klare lys, vil vide, når Gud giver dem en drøm; og sådanne vil ikke blive bedraget og ført på afveje af falske drømme.“

“Og han sagde: Hør nu mine ord; dersom der iblandt jer er en profet, vil jeg, Herren, give mig til kende for ham i et syn, og jeg vil tale til ham i en drøm.’ 4 Mosebog 12:6. Jakob sagde: ‘Herrens engel talte til mig i en drøm.’ 1 Mosebog 31:11. ‘Og Gud kom til Laban, aramæeren, i en drøm om natten.’ 1 Mosebog 31:24. Læs Josefs drømme, [1 Mosebog 37:5–9], og dernæst den interessante beretning om deres opfyldelse i Egypten. ‘I Gibeon viste Herren sig for Salomo i en drøm om natten.’ 1 Kongebog 3:5. Det store betydningsfulde billede i Daniels andet kapitel blev givet i en drøm, ligeledes de fire dyr osv. i det syvende kapitel. Da Herodes søgte at ødelægge Frelseren som spæd, blev Josef advaret i en drøm om at flygte til Egypten. Matthæus 2:13.”

“Og det skal ske i de SIDSTE DAGE, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge mænd skal se syner, og jeres gamle mænd skal have drømme.’ ApG 2,17.

Profetiens gave, ved drømme og syner, er her Helligåndens frugt, og i de sidste dage skal den åbenbares i et sådant omfang, at den kan udgøre et tegn. Den er en af evangeliets menigheds gaver.

“Og han gav nogle til apostle, andre til PROFETER, andre til evangelister og andre til hyrder og lærere, for at udruste de hellige til tjenestens gerning, til opbyggelse af Kristi legeme.’ Efeserne 4,11–12.

«Og Gud har i menigheden sat nogle, for det første apostle, for det andet PROFETER» osv. 1 Korintherbrev 12:28. «Ringeagt ikke PROFETISKE UDSAGN.» 1 Thessalonikerbrev 5:20. Se også Apostlenes Gerninger 13:1; 21:9; Romerbrevet 7:6; 1 Korintherbrev 14:1, 24, 39. Profeter eller profetiske udsagn er til opbyggelse af Kristi menighed; og der kan ikke føres noget bevis frem fra Guds ord for, at de skulle ophøre, før evangelister, hyrder og lærere skulle ophøre. Men, siger indvenderen: «Der har været så mange falske syner og drømme, at jeg ikke kan

have tillid til noget af den art.» Det er sandt, at Satan har sine efterligninger. Han har altid haft falske profeter, og vi kan visselig vente dem nu i denne hans sidste time med bedrag og triumf. De, som forkaster sådanne særlige åbenbaringer, fordi efterligningen findes, kan med lige så god ret gå et skridt videre og benægte, at Gud nogensinde har åbenbaret sig for mennesker i en drøm eller et syn, for efterligningen har altid eksisteret.

„Drømme og syner er det middel, hvorigennem Gud har åbenbaret sig for mennesket. Gennem dette middel talte han til profeterne; han har sat profetiens gave blandt evangeliets menigheds gaver og har stillet drømme og syner på linje med de andre tegn på de »SIDSTE DAGE«. Amen.

„Mit de ovenstående bemærkninger har jeg haft til hensigt på en bibelsk måde at imødegå indvendinger og forberede læserens sind på det følgende.“ James White.